

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danne-Virke et Tids-Skrift. Andet Bind

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. III. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_306-txt-shoot-idm148.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kiært er og maa det være mig, at Tidsskriftet, under dette Binds Løb, har vundet flere Kiøbere, thi da Mode og Døgnsmag ikke her fralokker nogen sine Penge, tør jeg haabe, at Kiøberne tillige ere Læsere, og uagtet det ikke maa være mig kiært, at man i Norge slet ikke vil have med Dannevirke at gjøre, er og bør det dog være mig inderlig kiært, at man ikke i Dannemark er ligedan sindet. I Forbigaaende være det sagt, at jeg vel paa en Maade kan have fortjent, den umaadelige Haan man i Norge udgyder over mit Navn, ivhvor selv Falsen slaaer det paa Kagen ved Siden af den Nidings, der bagvaskede Dannemark, fortjent den nemlig ved min alt for tidlige og høirøstede Lovsang over Norges Aand, mit alt for lyse Haab om dens Bedrifter. Imidlertid, det maa ikke fortryde mig, paa denne Maade at have forøget Dannemarks *politiske* Forbrydelser imod Norge, snarere skulde det fortryde mig, derved at have nedsat mit Fædreneland, men sandt at sige, er det først i den sidste Tid, jeg har lært at adskille Norge fra mit Fædreneland, og at jeg troede, der var mere af Fædrenes gode Aand i Norge end i Dannemark, var en Vildfarelse jeg deelde med de bedste Danske, og som i det Ringeste ikke udsprang af Forgabelse i sit Eget. At jeg ikke, selv i min høieste Begeistring for Norge, undlod at advare mod Storagtigheden paa Fjeldet, der blæste ad Marken, det skal være min Forbrydelse, men det er mit Forsvar, thi det beviser, at jeg vilde baade Dannemark og Norge vel. At jeg endnu har netop det samme store Haab om Norge, som fordum, og seer kun dets Opfyldelse udsat, det stadfæster den gamle Erfaring, at man i Skoven er ikke nær saa udsat for at dreies af Vinden som paa Fjeldet, men at Haabet aldrig opfyldes, dersom Norge ikke lærer at takke Gud for Calmar- Unionen, og finde, ikke min Advarsel for stræng, men mit Haab for blomstrende, det kan jeg ikke undlade at gjentage, og Beviset er jo overflødigt, da det kun er i christen Jord mit Haab kan blomstre.